

Vertelschets 27.3: David in Ziklag

BEGINZIN

Weet je nog wat er de vorige keer verteld is? David versloeg die grote reus Goliath. Wat een geloof en wat een moed had hij toen!

Maar nu lijkt al dat vertrouwen op de Heere weg te zijn. David is moedeloos. Saul vervolgt hem en David weet niet meer wat hij moet doen. Hij vlucht naar de Filistijnen. Van koning Achis mogen ze wonen in het stadje Ziklag.

VERTELSCHETS

De geschiedenis wordt hier verteld vanuit het gezichtspunt van een meisje dat bij het gevolg van David hoort en met hem in Ziklag woont. Dat wat over het meisje verteld wordt, staat niet letterlijk in de Bijbel. Het is goed je dat te realiseren. Het kan helpen om de geschiedenis zo dichtbij de kinderen te brengen. Je kunt dit ook benoemen en in de bijbelstudie met de kinderen bekijken wat van het verhaal er letterlijk in de Bijbel staat

David in Ziklag

Langzaam kringelt de rook van de vuurplaats omhoog. Wat mannen zitten bij elkaar rondom het vuur. Met een doek poetsen ze hun zwaarden en speren totdat ze weer glimmen. Dicht bij het vuur staat één van de vrouwen met een grote pot in haar handen. Eerst laat ze het water in de pot stromen, de groenten erbij en even later hangt de grote pot boven het vuur. Van achter één van de huisjes staat een klein meisje toe te kijken, Eloïsjia heet ze. Ze ziet hoe haar moeder langzaam in de grote pot met eten roert. Haar vader zit in de kring rondom het vuur. Zijn grote zwaard heeft hij in z'n hand, dat is altijd zo'n eng ding. Zou papa weleens iemand gedood hebben in de oorlog? Pas vroeg ze het aan hem, maar hij zei niets. Oorlog was niet iets voor kleine meisjes had hij later gezegd. Toch gaat papa wel vaak op oorlogspad, waarom zou dat eigenlijk zijn? Waarom is er zo vaak oorlog? Hé kijk, daar komt heer David aan. Langzaam loopt hij op de mannen in de kring af, zijn gezicht lijkt wat verdrietig en bezorgd te staan: 'Mannen, het is weer tijd voor oorlog. Maar dit keer niet voor onszelf, nee, we moeten mee met het leger van de Filistijnen, we moeten oorlog gaan voeren tegen Israël, tegen ons eigen volk dus...' Even is het heel stil, heer David tuurt in het flakkerende vuur. 'Jullie weten het, we wonen hier in het land van de Filistijnen, het land van koning Ziklag, die moeten we zo af en toe ook eens helpen, anders worden we misschien wel weggestuurd. Als we weggestuurd worden dan moeten we weer terug naar Israël, terug naar koning Saul. Dat moeten we dus zien te voorkomen, want we zijn hier bij de heidense Filistijnen veiliger dan bij koning Saul. Ik had gehoopt dat we hem door wat spullen te geven tevreden konden houden, maar helaas... we moeten mee! Maak jullie klaar, koning Achis wacht op ons!' Met een grote frons op haar gezicht heeft Eloïsjia de woorden van heer David aangehoord. Dit is helemaal geen fijn nieuws...

Ziklag verwoest

'Eloïsjia, wil je voor mij wat graan gaan halen uit de schuur?' 'Is goed mama, ik zal de zak wel helemaal vol doen, dan hebben we voor morgen ook gelijk genoeg'. Half rennend loopt Eloïsjia het huisje uit. Even verderop staat de schuur, daar ligt de graanvoorraad van het hele dorp. Het is heel erg rustig bij de huisjes. Alle mannen zijn weg, ze zijn aan het vechten... tegen Israël. Ze heeft niet tegen mama vertelt

dat ze het heeft gehoord, maar ze heeft wel gezien dat mama het ook heel erg vond, vechten tegen je eigen volk. Zo, hier moet ze zijn... Maar wat is dat? Daar in de verte. Voordat Eloïsjā de deur van de schuur opendoet, draait ze zich even om. In de verte... stofwolken... geschitter van wapens... dit is niet het leger van hun eigen mannen. Voordat ze er erg in heeft, staat haar mond al wijd open en schreeuwt ze zo hard mogelijk: 'Help!! Help!! Er komen vijanden aan!!' Binnen de kortste keren is het hele dorp in rep en roer. Vrouwen rennen gillend door elkaar heen, roepen hun kinderen bij elkaar, proberen de belangrijkste spullen nog te pakken, proberen te vluchten... Maar van alle kanten komen de stofwolken steeds dichterbij. Tussen het stof zien ze paarden, mannen, schilden, zwaarden... Tussen alle gillende vrouwen staat Eloïsjā, ze heeft zich aan moeder vastgeklemd. Ze voelt haar hart in haar keel bonzen, ze sluit haar ogen. Ze wil het niet zien, ze wil dat dit allemaal niet waar is. Was vader maar hier, die zou hen beschermen, maar nu? Wie kan hen helpen? Maar dan hoort ze moeders stem, heel rustig: 'Heere, U ziet ons hier in nood, help ons! Wilt U er voor zorgen dat deze mannen ons geen kwaad doen, amen!' Luisterend naar moeders woorden, wordt het rustiger in Eloïsjā's hart. God is er! Tegelijk komen de soldaten wel steeds dichterbij, hun oorlogskreten klinken steeds luider. Hun paarden hinniken, hun zwaarden blikkeren in het zonlicht...

David komt terug

'Nog even mannen, dan zijn we thuis, hopelijk hebben de vrouwen heerlijk gekookt, want ik heb toch wel enorm honger gekregen.' 'Zeg dat wel heer David, ik voel m'n maag ook hoor! Maar als dat het ergste is... ik ben blij dat we weer terug mogen. Koning Achis was denk ik bang dat wij niet met hem mee zouden vechten tegen de Israëlieten', zegt een man die naast David loopt. 'Wat hij gedacht heeft weet ik niet, maar ik ben blij dat hij ons teruggestuurd heeft, ik had er niet aan moeten denken om tegen m'n eigen volk te moeten vechten.' 'Toch...', even aarzelt de stem van de man. 'Ja, zeg het maar', klinkt Davids stem. 'Toch hebben we steeds tegen koning Achis verteld dat we al zo vaak tegen Israël hebben gevochten, dat we van Israël de spullen hadden veroverd die we aan koning Achis gaven. Terwijl dit helemaal niet waar was. We vochten tegen andere volken.' De stem van man wordt steeds zachter: 'We hebben complete steden uitgemoord, omdat we bang waren dat iemand het tegen koning Achis zou vertellen.' De woorden hangen als een loden last in de lucht. David zwijgt... Wat moet hij zeggen... Het is waar... Het was niet goed...

'Mannen, kijk!' Opeens klinkt de angstkreet over het legertje heen. Alle ogen van de soldaten kijken... Kijken naar hun dorp, Ziklag... Er stijgt wel wat rook omhoog, maar dat is niet de rook van de vuurplaats... Heel hun dorp is veranderd in een grote, zwarte ashoop! Heel hun dorp is verbrand! David staat als aan de grond genageld. Even is het heel stil, maar dan barsten de mannen los. Alle mannen laten hun tranen over hun wangen lopen. Ze huilen. Ook David huilt. Maar dit duurt niet lang, want dan opeens beginnen de mannen te schreeuwen: 'Waar zijn onze vrouwen? Waar zijn onze kinderen? Wie heeft dit gedaan? Het is een list! Ze hebben ons overvallen terwijl we er niet waren! Dit is gedaan door de volkeren die wij eerst hebben aangevallen. Hadden we maar nooit al die volken om ons heen aangevallen! We hadden ook mannen moeten achterlaten om het dorp te verdedigen! Nu zijn al onze vrouwen en kinderen weggevoerd, wie weet wat er met hen is gebeurd! Wie heeft dit allemaal maar laten gebeuren? Wie dacht er dat hij zo gehoorzaam moest zijn aan koning Achis?' David voelt hoe al de ogen van de mannen naar hem kijken. Hij ziet hun boze blikken, hij ziet de haat in hun ogen. Wat moet hij nu doen? De Filistijnen zullen boos zijn, het is hun land wat kapot gemaakt is... De Israëlieten zullen hem doden... Zijn eigen mannen zijn woest... Waar moet hij nu heen? Wat kan hij nu nog doen? 'Al ga ik in het dal van de schaduw van de dood, ik zou geen kwaad vrezen, want Hij is met mij.' Opeens klinken hem de regels door z'n hoofd, de regels die hij ooit zelf heeft geschreven... Zou God ook nu met hem willen zijn? Uit Davids hart klinkt een gebed omhoog: 'Heere, help! Ik heb heel veel verkeerd

gedaan, maar wilt U helpen?' Dan klinkt zijn stem heel rustig tot zijn mannen: 'Abjatar, haal de Efod. God zal ons vertellen wat we moeten doen!'

Overwinning

'Komen ze er al aan? Zie je al wat verschijnen?' 'Nee, nog niets.' 'Maar ze zijn nu al meer dan een dag weg, zou het wel goed gegaan zijn?' 'Ik weet het ook niet. Abjatar heeft aan de Heere gevraagd wat we moesten doen. De Heere God zei dat we onze vrouwen en kinderen terug moesten gaan halen. Als God het zegt dan zal het wel gebeuren toch?' Een aantal mannen staat bij elkaar, turend kijken ze over de heuvels heen. Zouden hun strijdmakkers er al aan komen? 'Waren we maar mee gegaan, dan hadden we nu niet zo in spanning gezeten.' 'Klets niet, dat kan toch niet. Weet je niet hoe moe we gisteren waren. We hebben de afgelopen dagen allemaal gelopen. Ik kon echt niet meer. Ik ben blij dat we vandaag ten minste uit konden rusten.' 'Ja, maar nu moet de rest van het leger zonder ons vechten, eigenlijk hebben we ze wel een beetje in de steek gelaten.' 'Ja, daar heb je gelijk in. Als ze nu maar heelhuids terugkomen, dan maak ik me geen zorgen meer!' 'Kijk, kijk, daar komen ze. Ik zie ze!' juicht opeens een stem van de andere kant. Inderdaad, in de verte nadert langzaam een grote stoet. 'Er lopen dieren bij, anders hadden ze wel harder gelopen.' 'Zie je ook vrouwen en kinderen?' 'Volgens mij wel!' Niet veel later ontmoeten de wachtende mannen en de andere stoet elkaar. Ogen kijken zoekend rond, is mijn man erbij? Is mijn vrouw erbij? Zijn mijn kinderen erbij? Daar staat ook Eloïsjā, wat heeft ze in spanning gezeten. De vijanden die kwamen. De vijanden die hen hadden meegenomen, maar toen was daar opeens David met het leger, die had hen bevrijd. Alleen nu zoeken haar ogen vader... Vader was te moe geweest om mee te vechten, maar hier moet hij staan wachten... 'Vader!' Eloïsjā rent op haar vader af. Even kijkt vader nog zoekend om zich heen, maar dan ziet hij zijn kleine meid op zich af komen rennen: 'Eloïsjā!'

SLOTZIN

'Mannen, het is een vreselijke tijd geweest. Maar gelukkig heeft de Heere ons weer bij elkaar gebracht. Niemand is gesneuveld, iedereen leeft nog! Daar mogen we de Heere God voor danken! Wij hebben gezondigd, we hadden niet bij de Filistijnen moeten gaan wonen, we hadden niet moeten gaan plunderen bij andere volken, maar toch heeft God ons niet verlaten! Nu moeten we alleen de buit nog verdelen die we overwonnen hebben.'

'Ik vind dat alleen de soldaten die meegevochten hebben iets mogen krijgen van de buit', valt één van de mannen David in de rede. 'Nee!' heel resoluut klinkt Davids antwoord! 'Zo gaan we het niet doen, we zullen alles eerlijk verdelen, ook voor de mannen die niet meegevochten hebben. En daarnaast geven we ook nog een stuk van de buit aan ons eigen volk, aan Israël. De God van Israël heeft ons geholpen, wij zijn Israëlieten, daarom moeten we ook hen iets van de buit geven!'

Zo heeft de Heere wonderlijk geholpen!